

קוּנְטָרַס

ישועתך קרובה

יִכְנִיס בְּטַחֲוֹן בְּלֵב כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, אִיךְ שְׂיִחְזֶק אֶת עַצְמוֹ
בְּכֹל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וְאֵל יִפְלֹ בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, רַק יִבְטַח בּוֹ
יִתְבַּרֵךְ, וְיִדַע שְׂיִשׁוּעָתוֹ קְרוּבָה לְבוֹא, אִם לֹא יֵיָאֵשׁ עַצְמוֹ.

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי
רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵר הַגְּנוּזִי וְהַצְּפוּן,
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנֹ, מוֹרְנֵי וְרַבְּנֵי,
רַבֵּי נַחְמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנֵי
הַקְּדוֹשׁ, אֹרֵר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיָּה

רַבֵּי נַתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְקֵי תוֹרָה, גְּבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהָר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

* * *

בארץ ישראל
יבנאל
עיר ברסלב בגליל
* * *

בארצות הברית
מתיבתא היכל הקדוש - חסידי ברסלב
1129 42nd st.

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוסדות "היכל הקדוש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שעל-ידי עממת "ישמח צדיק - קהלת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א - הצדיק מיבנאל
רח' רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225
טלפון רב קוי: 04-6656666 - פקס: 04-6656655
דאר אלקטרוני: info@breslevcity.co.il
אתר אינטרנט: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הר | שדה | בית

קוֹנְטֵרִים

יְשׁוּעַתְךָ קְרוּבָה

.א.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בְּזָה הָעוֹלָם
עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִשְׁבָּרִים וְגָלִים, צְרוֹת
וְיִסּוּרִים, מְרִירוֹת וְהִרְפָּתָקָאוֹת וְכוּ', וְהַכֵּל כְּדֵי לְנִסּוֹת
אוֹתוֹ אֶל מִי יִפְנֶה בְּעֵת צָרָתוֹ; וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
אָמְרוּ (שְׁבַת לֵא): כְּשֶׁאָדָם בָּא לְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שׁוֹאֲלִים
אוֹתוֹ: הֲאֵם צְפִיתָ לִישׁוּעָה, בְּעֵת שֶׁהָיוּ לְךָ הַחַיִּים צָרִים
וְמָרִים? ! וּבְזָה שֶׁהָאָדָם מַחְזִק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי
אָפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְאִינוֹ מֵיֵאֵשׁ עֲצָמוֹ בְּשׁוּם פְּנִים וְאָפֶן,
אֶפְלוּ בְּמַצְבִּים הֵכִי קָשִׁים, בְּזָה נִמְדָּדַת גְּדֻלָּתוֹ בְּשָׂמִים,
וְכֵן מְקַבֵּל שְׂכָרוֹ; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְחַזֵּק
אֶת עֲצָמְךָ בְּבִטְחוֹן חֲזָק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁבּוֹדָאֵי לֹא יַעֲזֹב
אוֹתְךָ, וְתִבְטַח רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתַדַּע שֶׁאֵין מִי שֶׁיַּעֲזוֹר

לך רק הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, וכבר אמר רבנו
 ו"ל (ספר המדות, אות ישועה, סימן יד): על-ידי בטחון
 תזכה להבין שישועתך היא מאת הקדוש-ברוך-הוא
 ולא מאדם; ובזה שתהיה חזק ואמיץ בבטחון חזק,
 ותבטל את עצמך לגמרי אליו יתברך, ותדע, אשר אין
 שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה,
 מהנה ומקים את כל הבריאה כלה, אז על-ידי-זה נכון
 יהיה לך ובטוח, ש"ישועתך קרובה" לבוא, ואין לך
 מה לדאג ולפחד כלל.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי עקר הישועה
 לאדם היא, על-ידי שיחזק את עצמו לקוות תמיד אליו
 יתברך, ולבל ידחק את השעה, וככל שיתגבר על עצמו
 להיות סבלן, על-ידי-זה תתקרב ישועתו ביותר, כי על-
 ידי התקנה והבטחון בעצמו תצמח ישועתו בקרוב;
 על-כן, אהובי, בני היקר, ראה להרגיל את עצמך במדת
 הסבלנות, ואל תפל בכעס ובקפדות ובדחקת השעה,
 שאתה מכרח להושע עכשו. ואל סבלנות אמתית אי
 אפשר לזכות, אלא על-ידי התקרבות לצדיקים אמתים,
 היכולים לעשות פדיון עליז, שעל-ידי הפדיון שלהם
 הם יכולים להמתיק את כל הדינים, כי מה נקרא דינים?

שנסתרת ממנו אמתת מציאותו יתברך, ואינו מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, שאז הוא מתעצבן, ודוחק את השעה, ומה שהוא צריך, הוא רוצה את זה רק בו ברגע, ואם אין לו את זה הדבר בדיוק בשעה שרצה וכו', אזי הוא נשבר לגמרי, וזה כלל הצרות — שהאדם נשבר מכל מה שעובר עליו, כי אינו מקבל מה שרוצה, אבל על-ידי שבא אל הצדיק האמת, היכול לעשות פדיון עליון, הוא ממתיק ממנו את כל הדינים, ואז ישועתו קרובה לבוא.

ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, ללכת תמיד אל הצדיקים הגדולים, היכולים לעשות פדיון, והם ימשיכו לך ישועה, כי כל אדם לפי בחינתו צריך ישועה גדולה בכל עת, ועקר הישועה — להשיג את הקדוש-ברוך-הוא, כי להפוך עקר כל הצרות, חס ושלום, זה מהסתרת פני השם, כמו שכתוב (דברים לא): "הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל-הרעה אשר עשה, כי פנה אל אלהים אחרים" וגו'; כי בזה שנסתרת מהאדם אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה הוא נופל בדעתו, ונכנס בעצבנות, שמשם נמשכות לו כל הצרות, כי דוחק את השעה, ובאים עליו, רחמנא

לצלן, כל מיני קטנות ויסורים, ונופל לעוונות חמורים, ועל-ידי שזוכה להתקרב אל הצדיק האמת, היכול לעשות פדיון עליון, על-ידי-זה הוא מאיר בו, שעקר הישועה של האדם — שיחכה, שזה סוד (תהלים קל): "יחל ישראל אל הוי"ה, כי עם הוי"ה החסד והרבה עמו פדות"; שבנדאי יעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא חסד, "והרבה עמו פדות" — שיש לו הרבה פדות וישועות שצריך להושיע את האדם ולפדותו מכמה וכמה מיני צרות בגשמיות וברוחניות, אף על-פי רב אי אפשר שיושיע מיד, וצריך רק ליחל להשם, כי הוא יתברך מרבה לפדות את האדם, וצריך להמתין עד שיפדה אותו מהצרה היותר גדולה מזאת, ואחר-כך יושע גם בזה, ואין בעל הנס מכיר בנסו (נדה לא), ואיך הוא יתברך פודה את ישראל? העקר הוא — על-ידי הפדיון העליון של הצדיק הגדול והאמת, שזה סוד — "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו", שזה עקר הישועה — להוציא את האדם מהעוונות, אף צריכים להמתין הרבה, וככל שהאדם מתין, על-ידי-זה ימשיך ישועות בנקל; על-כן, אהובי, בני היקר, ראה לקרב את עצמך אל הצדיק הגדול, שהוא יכול לעשות פדיון, ועל-ידי-זה "ישועתך קרובה" לבוא, ואל תיאש את עצמך (עין לקוטי-הלכות, ברפת השחר, הלכה ה', אות סה).

ג.

צריך שתחזיק את עצמך, אהובי, בני היקר, בכל מיני אפנים שבעולם לצעק אליו יתברך, ותרגיל את עצמך ללכת אל מקום פנוי, אשר אין שם בני-אדם, ותצעק אליו יתברך בקולי קולות, ותבקש ממנו יתברך, שיחוס וירחם עליך, וימשיך לך עצה שלמה; כי כל הצרות והיסורים שעוברים על האדם הם רק מחמת שאין לו עצה שלמה, ואינו יודע איך להתנהג, אבל בזה שהאדם צועק ומבקש ומתחנן אליו יתברך, שיחוס וירחם עליו, ויטהר את מחו ומחשבתו, על-ידי-זה באות לו עצות חדשות, ועל-ידי כל זה תדע, כי "ישועתך קרובה", כי עקר הישועה היא דיקא כשזוכים לעצות שלמות, והעצה היא מהכליות, שהן סוד נצח והוד, ועל-כן כשאדם צועק הרבה אליו יתברך, על-ידי-זה נטהר מחו מכל מיני גשמיות והכלים, וזוכה לזכך את מחו, ובא אל עצות שלמות, אשר בזה תלויות כל הישועות, כי הישועות הן נצח והוד, הינו עצות טובות, כי זה עקר הישועה — כשזוכים לעצה שלמה, כמו שכתוב (איוב ו, יג): "האם אין עזרתי בי ותשיה נדחה ממני"; תושיה הינו עצות, ותכף-ומיד כשיש לאדם עצות טובות, עצות חדשות בכל פעם,

על-ידי-זה נמשכות לו ישועות חדשות; ועל-כן הרגל
את עצמך, אהובי, בני היקר, לבוא אליו יתברך בתפלה
ובצעקה, ועל-ידי-זה "ישועתך קרובה" לבוא; אשרי
מי שמקיים את זה בכל יום בתמימות ובפשיטות (עין
לקויטי-הלכות, הושענא רבא, הלכה ב', אות ג').

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שהיצר הרע מתגבר
על האדם בכל יום בכל מיני נכלי ערממיות, להכשילו
ולהפילו בתאוות רעות ובמדות רעות, ולעקרו משני
העולמות, ועל-כן צריכים בכל יום לישועות חדשות,
כי עקר הישועה היא איך להנצל מהיצר הרע הבא
אליו בכל יום מחדש, כי באמת זה עקר הצרה המרה
שעוברת על כל אחד ואחד — שבוערות בו כל
מיני תאוות רעות וכל מיני מדות רעות, ומרהר
בהרהורים רעים וברעיונות רעים המבהילים אותו,
וצריכים לישועות איך לצאת מהפח היקוש שנפל לשם,
וזה סובב על כל אחד ואחד, ועל זה צריכים ישועה
שלמה, ועקר הישועה היא איך לצאת מהלכלוך שנפל
אליו, על-כן צריכים עצות חדשות בכל יום איך
להתחדש ולחזק את עצמו בכל מיני אפנים שבועולם,
שזו עבודת הצדיקים הגדולים במעלה נוראה ונפלאה

מאד מאד, ותמיד בורחים אליו יתברך, ונכללים לגמרי באין סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה הם מורידים אור נורא ונפלא מאד, שהוא ישועה גדולה למתקרבים אליהם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, להתקרב לצדיקים אמתיים, הממשיכים את אורו יתברך בעולם, ועל-ידי-זה תדע כי "ישועתך קרובה", כי רק בזה תלוייה ישועתך — אם תתקרב לצדיקים האמתיים שכל דור ודור, אשר הם ממשיכים עצות נוראות ונפלאות והתחדשות חדשה, איך לצאת מהתאוות ומהמדות הרעות, שמתגברות על האדם בכל יום ובכל שעה ובכל רגע ממש, והעקר בזה — שמכניסים באדם התחזקות, שלא ייאש עצמו כלל; אשרי מי שזוכה להתקרב אל הצדיקים האמתיים בכל דור ודור, ומקבל מהם התחדשות חדשה (עין לקוטי-הלכות, ערך וחקלב, הלכה ד', אות יד).

ה.

בני היקר! ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואף שמרים לך החיים מאד מאד, ואתה נכשל בכל פעם בעוונות ובפשעים, ואתה מלכלך מאד ברעיונות רעים ובהרהורים רעים, עם כל זאת עליך לחזק את עצמך לכטח בישועתו, כי הוא יתברך

אב הַרְחֲמֵן, וּבֹדָאי גַם לְךָ יֵשׁ יְשׁוּעוֹת — אִם רַק תַּחֲזֹק אֶת עֲצָמְךָ וְתִשְׁתַּוְּקַק אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְלֹא תַעֲזֹב אֶת עֲצָמְךָ אֶפְלוּ לָרַגַע, וְאַף שֶׁשָּׁקְשָׁה וְכָבֵד לְךָ מְאֹד מְאֹד, כִּי נִחְרְבוּ לְךָ הַמַּחֲיִין שֶׁהֵם בַּחֲיִינֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי כָּל הַיְשׁוּעוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת וְהַתְּקַרְבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים נִמְשָׁכוֹת מִבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ דִּיקָא, כִּי בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ הָאִיר אֹרֹר יִתְבַּרְךָ בְּאֹר נֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי שָׁם הָיְתָה הַתְּגַלּוֹת אֱלֹקוֹת, וּמֵאֵז שֶׁנִּחְרַב בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, נִחְרְבוּ כָּל הַיְשׁוּעוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל, וּמִזֶּה גַם נִתְּהוּתָה הַהִתְרַחֲקוֹת, שְׁבַנֵּי יִשְׂרָאֵל רְחוּקִים מֵאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, אִף בְּזֶה שֶׁמִּשְׁתַּוְּקִים לְבַנְיָן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וּבִפְרֹט כְּשׂוֹזְכִים לֹמֵר בְּכָל לַיְלָה סֹדֵר תְּקוּן חֲצוֹת, וּבוֹכִים וּמְבַכִּים עַל חֲרַבְיָן־בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, עַל־יְדֵי־זֶה הֵם נִמְשָׁכִים אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וּבְרוּחַנִיּוֹת נִבְנָה לָהֶם בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל־יְדֵי־זֶה חוֹזְרוֹת וְנִשְׁפָּעוֹת עֲלֵיהֶם יְשׁוּעוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת, וְזוֹכִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ; וְעַל־כֵּן רָאָה, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ עַל בְּנֵי בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְתַבְטֵל אֶת עֲצָמְךָ לְגַמְרֵי אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְתִדַּע שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ מַחֲיָה, מְהוּה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא "יְשׁוּעַתְךָ קְרוּבָה" לְבוֹא, וְתִזְכֶּה לַיְשׁוּעוֹת חֲדָשׁוֹת בְּכָל יוֹם.

ועקר הישועה, שתדע איך שהגשמיות והרוחניות נכללים זה בזה, ובתוך הגשמיות יש רוחניות, ובתוך הרוחניות יש גשמיות, הינו כי הוא יתברך ברא את העולם הזה באפן כזה — דומם, צומח, חי, מדבר, שיהיו פלים להמשכת השכינה בעולם, וזה כלל המצוות שיש בדומם, צומח, חי, מדבר, באפן שיפירו אותו יתברך מכל פרט ופרט מפרטי הבריאה, ולזה זכו בצעת בנין בית-המקדש, ששם הביאו את הקרבנות, והקריבו אותם, ובזה גלו, שהכל עולה למעלה אליו יתברך, ועל-כן בשעת בנין בית-המקדש לא היתה שליטה לסטרא אחרא כלל, אף מאז שנחרב בית-המקדש, על-ידי עובדי הכוכבים ואמות העולם, מאז נתבלבל העולם, וכל הצרות נמשכות משם, כי עקר הישועות הוא רק על-ידי בנין בית-המקדש, ולהפוך כל הצרות הן בגלל שנחרב בית-המקדש, וכשאדם בא אליו יתברך, ובוכה ומבכה על חרבן-בית-המקדש, על-ידי-זה נמשכת לו התנוצצות המחין, וזוכה להמשיך לעצמו ישועות; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, לומר בכל לילה סדר תקון חצות, ותבקש ותתחנן לפניו יתברך על בנין בית-המקדש, שעל-ידי-זה יאיר לך מתוך, ו"ישועתך קרובה" לבוא; אשרי מי

שְׁתַּמֵּיד חוֹשֵׁב עַל בְּנִינַן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, שָׁאז תַּמְשַׁכְנָה
עָלָיו יְשׁוּעוֹת רַבּוֹת (עֵין לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, שְׁלוֹחַ הַקּוֹן, הַלְכָה
ה', אוֹת טז).

ו.

צָרִיף שְׁתַּחֲזַק אֶת עֲצָמָךְ, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, מִכָּל
מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִבְטַח בּוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁר בְּיָדָי לֹא
יַעֲזֹב אוֹתְךָ, וּכְכֹל שְׁתַּכְנִים אֶת עֲצָמְךָ בְּבִטְחוֹן חֲזָק —
לִידַע שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ אֲב הַרְחֵמֶן, וּבְיָדָי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ,
אֲז תִּרְאֶה אֵיךְ שִׁ"שׁ יְשׁוּעָתְךָ קְרוּבָה" לְבוֹא, וְאִף שְׁלַעַת
עֵתָה מְרַב צְרוֹת וּבִלְבוּל הַדַּעַת, נִדְמָה לְךָ כְּאִלוּ עֲזָבוּ
אוֹתְךָ, וְלֹא מִסְתַּפְּלִים עָלֶיךָ כָּלֵל, וּמְרִים וּמְרוֹרִים לְךָ
הַחַיִּים מְאֹד, עִם כָּל זֹאת תִּדַּע, כִּי הוּא יִתְבַּרְךָ אֲב
הַרְחֵמֶן, וּמִנְהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּחֶשְׁבוֹן צְדָק, וּבְיָדָי יִשׁ
בְּזֶה כְּוִנָּה עֲמֻקָּה, בְּמֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְאִם תִּקְבֵּל אֶת זֶה
בְּטוֹב, וְתַחֲזִיק מֵעַמְד בְּכֹל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, אֲז תִּרְאֶה
אֵיךְ שִׁ"שׁ יְשׁוּעָתְךָ קְרוּבָה" לְבוֹא, הֶעֱקַר אֶל תִּפְּל בְּדַעְתְּךָ
כָּלֵל, מִכָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, כִּי בּוֹא יְבוֹא יוֹם יְשׁוּעָתְךָ,
וְאִסוּר לִפְּל בְּיָאוּשׁ כָּלֵל, וְרַבְּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, הִחְדִּיר
אֶת זֶה בְּאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ — שְׁאִסוּר לִפְּל בְּיָאוּשׁ, אִף
שְׁעוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר — מִשְׁפָּרִים וְגָלִים, עִם כָּל

זאת עליו לידע, כי הוא יתברך מחיה, מנהיה ומקיים
את הכל.

ז.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי כל הצרות
שעוברות על האדם הן רק מחמת חסרון הדעת, כי
כשאדם זוכה להגיע אל דעת שלמה, אז נמשכות
עליו כל הישועות והטובות. ולזכות לזה אי אפשר,
כי אם על-ידי ההתקרבות לצדיק האמת, הממשיך
את הרצון העליון עד למטה בזה העולם, כי הצדיק
האמת נכלל לגמרי בו יתברך, ותמיד עולה מעלה
מעלה, ונכלל בהארת הרצון, עד שאין לו כבר שום
רצונות כלל, כי רצונותיו הקדושים מתבטלים אליו
יתברך לגמרי, ובכח זה הוא ממשיך את הרצונות
למטה, ומאיר בלבות המקרבים אליו, שידעו, אשר
אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, אשר זה נקרא
המשכת הרצון מהעולם העליון אל העולם הזה;
ועל-פן אשרי מי שזוכה להתקרב אל הצדיק האמת
ואל תלמידיו הקדושים, הממשיכים את הארת הרצון
הזו, שעל-ידי-זה נמשך כל טוב וחסד ורחמים וכל
הישועות שבעולם, כי כלם נמשכים מהארת הרצון
העליון, וזו המעלה של אלו הנותנים פדיון נפש

לְצַדִּיקֵי אֲמֶת, הַזּוֹכִים לְהַפְּלִל לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי
עַל־יְדֵי שְׁנוֹתָנִים לָהֶם פְּדִיּוֹן נַפְשׁ, עַל־יְדֵי־זֶה זּוֹכִים
לְפָדוֹת נַפְשׁוֹ וְנַפְשׁ יוֹצְאֵי חֲלָצִיו מִכָּל מִינֵי צַעַר וְחֲלָאִים
וְיִסּוּרִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כִּי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת מְשַׁתְּמֵשׁ בַּמַּעוֹת
לְצַרְכָּיו, וְהָיֹת שֶׁהוּא בְּטֹל וּמִבְטָל לְגַמְרֵי בְּאִין סוּף
בְּרוּף הוּא, עַד שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ נִכְלָל בְּאִין סוּף בְּהָאֲרֶת
הָרְצוֹן, נִמְצָא, שֶׁאֵלּוּ הַמַּעוֹת שְׁנוֹתָנִים לְפְדִיּוֹן, גַּם־
בֵּין נִכְלָלִים בְּתוֹךְ הָאֲרֶת הָרְצוֹן, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁכֶת
דַּעַת וְהַשְׁגָּה עַל זֶה שֶׁנִּתֵּן אֶת הַמַּעוֹת, וְעַל־יְדֵי־זֶה
נִמְתָּקִים מִמָּנוּ כָּל הַדֵּינִים, כִּי כָּל הַדֵּינִים הֵם רַק
מִחֲמַת חֲסֵרוֹן הַדַּעַת, כִּי — דַּעַת חֲסֵרָה מַה קָּנִיתָ (עֵין
גְּדִים מֵא.), וְעַל־יְדֵי שֶׁהַצַּדִּיק הָאֲמֵת מְשַׁתְּמֵשׁ בַּמַּעוֹת
הָאֵלּוּ לְאֲכִילָה, וּבִשְׁעַת אֲכִילָה נִמְשָׁכֶת הָאֲרֶת הָרְצוֹן,
כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ, זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה (לְקוּטֵי־מוֹהֲרָ"ן,
חֶלֶק ב', סִימָן ז'), עַל־יְדֵי־זֶה נִמְתָּקִים הַדֵּינִים מִמָּנוּ,
וְזוֹכֶה לְהַמְשִׁיךְ לְעֶצְמוֹ יְשׁוּעוֹת וְחֲסָדִים וְרַחֲמִים רַבִּים;
וְעַל־כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזּוֹכֶה לְתֵת תְּמִיד פְּדִיּוֹן נַפְשׁ לְצַדִּיקֵי
אֲמֶת הַנִּכְלָלִים בַּצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁנִּכְלָל בְּהָאֲרֶת הָרְצוֹן,
שֶׁכָּל אֲכִילָתוֹ הִיא אֲכִילָה רוּחָנִית, בְּסוּד — (אֲכִילָ"ה
שְׁתִּי"ה) אֲכַל יְהִי, שְׁתֵּה יְהִי, כִּי בַּעַת הָרְצוֹן הֵם נִכְלָלִים
בְּמַחִין עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת י"ה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִמְתָּקִים
כָּל הַדֵּינִים, וְהַיְשׁוּעוֹת בָּאוֹת; לְכֵן רְאֵה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי

הִיָּקֵר, לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַבִּיא תְּמִיד פְּדִיּוֹן נַפְשׁ אֶל צְדִיקֵי
אָמֶת אֲמִתִּים, הַזּוֹכִים לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵיךְ הָאֶרֶת הַרְצוֹן,
וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה, שְׂמִתְקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדֵּינִים, וְתִזְכֶּה
שְׂשׂוּעֶתְךָ תָּבוֹא אֵלֶיךָ (עֵינִי לְקוֹטֵי-הַלְכוֹת, הַלְכוֹת פְּדִיּוֹן
בְּכוֹר, הַלְכָה ה', אוֹת ד').

ח.

צְרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הִיָּקֵר! אַף שְׁעוּבְרִים
עֲלֵיךְ עֲכָשׂוּ מִשְׁבְּרִים וְגָלִים, וּמִדַּת הַדִּין מִתְפַּשְׁטֶת
עֲלֵיךְ, וְאַתָּה חוֹשֵׁב, שְׂאִין צְרִיכִים אוֹתְךָ, וְנִדְמָה לְךָ
בְּדַעְתְּךָ, כְּאִלוֹ אַף פֶּעַם לֹא תִצָּא מִהַצְרוֹת שְׁלֶךְ, עִם כָּל
זֹאת עֲלֵיךְ לְדַעַת, כִּי גְדוֹל אֲדוֹנֵנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וְדַרְךְ
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הִיא בְּוֹדָאֵי לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, דְּהִיָּנוּ
שְׁבַתוֹךְ הַמִּשְׁפָּט יַעֲשֶׂה צְדָקָה, וְאַף שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין
דְּבַר זֶה כָּלֵל, כִּי הוּא בְּסוּד דְּרָכֵי הַשֵּׁם, שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְהַבִּינֵם, שְׁעַל דְּבַר זֶה בְּקֶשׁ מִשָּׂה רַבְּנוּ (שְׁמוֹת לֵג):
הוֹדִיעֵנִי נָא אֶת דְּרָכֶיךָ; שְׁבַקֵּשׁ לִידַע דְּרָכֵי מִשְׁפָּטִיו
וְצְדָקוֹתָיו, אֵיךְ הוּא מְנַהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּצְדָקָה וּבְמִשְׁפָּט,
כְּדִי שְׂיַדַּע אֵיךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּאָמֶת הַצְּדָקָה
מִמִּתְקָה אֶת הַדֵּינִים, וְעַל-כֵּן כְּשֶׁאֲדָם זוֹכָה לְהַכְנִיס
בְּדַעְתּוֹ דְּבַר זֶה, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְתְּקִים מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים,
וּבְשִׁבִיל זֶה צְרִיךְ הָאָדָם לְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּכָל יוֹם

ויום בָּמָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וְלִדְעַת שְׁבִתוֹךָ הַמְשַׁפֵּט יֵשׁ
צָדָקָה וְחֶסֶד, וַיִּרְבֶּה בַתְּפִלָּה וּבַתְּחִנּוּנִים, וְאֵל יִיֵאֵשׁ
עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים וּמִהַצָּדָקָה וְהַחֶסֶד, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה
נִמְתָּק הַמְשַׁפֵּט וְהַדִּין; אֲשֶׁר־יֵמִי שְׂזוּכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל
הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׁבָכֵל דוֹר וָדוֹר, וּמִצִּית אוֹתָם,
וּבוֹטַח בְּרַחֲמָיו יִתְבַּרֵּךְ, וַיִּוָּדַע שִׁישׁוּעָתוֹ קְרוּבָה לְכוּא,
וְאֵינוֹ מִיֵּאֵשׁ עֲצָמוֹ כָּלֵל; אֲשֶׁר־יֵלֹ בְּזָה וּבְכָא! (עֵין
לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, הַלְכוֹת מִתְּנָה, הַלְכָה ה', אוֹת כֵּט).

ט.

צְרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר עָקַר הַצָּרָה
הַמְרָה שְׁעוֹבֵרֶת עַל הָאָדָם הַיָּא, כְּשִׁמְסִתְלָקֶת מִמֶּנּוּ
דַּעַתוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂאֵינוֹ יוֹדַע, שֶׁהַכֹּל מִתְּנַהֵג רַק בְּהַשְׁגָּחָה
מִהֵשֵׁם יִתְבַּרֵּךְ לְכַד, וְסוֹבֵר שִׁישׁ טַבַּע, חֵס וְשְׁלוֹם, שְׁכָל
זֶה הוּא בְּחִינַת שְׁנָה, הַסְּתַלְקוֹת הַדַּעַת, לִילָה וְחֻשָּׁף,
כִּי עָקַר אוֹר הַיּוֹם הוּא דַּעַת, הֵינּוּ, שִׁיּוֹדַע, אֲשֶׁר אֵין
שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, כִּי הוּא יִתְבַּרֵּךְ נִקְרָא
בְּשֵׁם אוֹר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים כז, א): "הַיְוִי" הַאֲוִרִי
וַיִּשְׁעִי;" וּכְתִיב (שֵׁם קִיח, כז): "אֵל הַיְוִי" הַיָּאָר לָנוּ;"
אֲשֶׁר זֶה עָקַר אוֹר הַשְּׁמֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שֵׁם פד, יב):
"כִּי שְׁמֶשׁ וּמַגֵּן הַיְוִי" הַאֲלֻקִּים;" הֵינּוּ כְּשִׁיּוֹדַעִים שֶׁהֵשֵׁם
יִתְבַּרֵּךְ מְחִיָּה אֶת הָעוֹלָם בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִי פְּרִטִית לְכַד,

זו עקר האור, ועל-כן בכל מקום שנקרא אור, זה מרמז רק על השגחת הקדוש-ברוך-הוא, אשר זה עקר הדעת השלמה, ולהפוך — החשך נקרא חסרון הדעת, הסתלקות הדעת, טבע, לילה, שזו הגלות, שנגמשלת ללילה, כי בעת הגלות, אז נדמה שהכל טבע, וזה בעצמו הגלות — שתולים הכל בטבע, ועל-כן חשך לאדם, ומרים לו החיים מאד מאד, ורחוק מישועה, לא כן כשאדם יודע, שהכל בהשגחה פרטית, ומכניס את עצמו בתוך אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה זוכה שמאירה לו הדעת, וזוכה להגאל מכל צרותיו, כי רואה ישועה בחייו; ועל-כן, אהובי, בני היקר, ראה לסלק את דעתך לגמרי, ותכניס את עצמך בתוך האמונה הקדושה, וזה יאיר לך את דעתך בשלמות — שתדע, אשר הכל לכל אלקותו יתברך, ואז תראה איך ש"ישועתך קרובה" לבוא, וככל שתכניס את עצמך בגלוי ההשגחה, על-ידי-זה תזכה לאור יום, ותזכה להגאל מכל צרותיך, וישועתך תבוא אליך מהרה, כי עקר הישועה תלוי רק בהתגלות אור ההשגחה; אשרי מי שמכניס את זה תמיד בדעתו (עין לקוטי-הלכות, הלכות נטלת-ידיים-שחרית, הלכה ב', אות א').

י

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר כָּכֵל שְׂיִרְדְּפוּ
 אוֹתְךָ, וַיִּדְבְּרוּ עֲלֶיךָ, וַיִּרְצוּ לְבַטֵּל אוֹתְךָ, וַיַּחַרְפוּ אוֹתְךָ
 בְּחַרוּפִים וּבְגִדּוּפִים, וַיִּשְׁפִּילוּ אוֹתְךָ עַד עָפָר, תַּדַּע,
 אֱהוּבִי, בְּנֵי, כִּי שָׁם יִשׁוּעַתְךָ גְּנוּזָה, כִּי כְּשֶׁעוֹבְרִים עַל
 הָאָדָם בְּזִיוּנוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים, מְרִירוֹת, צָרוֹת וַיִּסּוּרִים,
 צָרִיךְ שְׂיִדַּע, שְׂדֵיִקָּא שָׁם טְמוּנָה יִשׁוּעַתּוֹ, וְאִם רַק
 יַחְזִיק מֵעַמָּד, יִרְאֶה יִשׁוּעָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה שְׂיַעֲשֶׂה
 עִמּוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְרַבְּנּוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, גְּלָה
 לָנוּ (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת יִשׁוּעָה, סִימָן ט'): קִדְּם שְׁעוֹשֶׂה
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא גַם לְאָדָם, הָאָדָם הַזֶּה נוֹפֵל לְרַעָה,
 וְהַכֵּל לְפִי גֵדֵל הַגַּם, הֵינּוּ אִם הָאָדָם צָרִיךְ יִשׁוּעָה וְגַם
 גְּדוּל, אֲזִי מְפִילִים אוֹתוֹ קִדְּם בְּצָרָה וּבְרַעָה גְּדוּלָה, וּכְכֹל
 שְׁנִצְרָךְ לִישׁוּעָה יוֹתֵר גְּדוּלָה, הוּא נוֹפֵל בְּצָרָה רַעָה יוֹתֵר
 גְּדוּלָה — שְׁמַחֲרָפִים וּמְגִדְּפִים וּמְשִׁפִּילִים אוֹתוֹ עַד
 עָפָר, וּכְשֶׁרַק מִחֲזִיק מֵעַמָּד, וְאִינוּ נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ, אֲזִי
 יִשׁוּעַתּוֹ קְרוּבָה לְבוֹא; עַל-כֵּן רְאֵה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר,
 לְהוֹצִיא רְמִזִּים לְעֲצָמְךָ, וְאֵל תִּפֹּל בְּדַעְתְּךָ מִכֹּל מֵה
 שְׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ, וְאֲזִי תִרְאֶה אֶת גְּדֵל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת
 שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִזְכָּה לְהִיּוֹת עִיל
 בְּלֹא בֵר, הֵינּוּ שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת יִהְיוּ פְתוּחִים לְפָנֶיךָ,

ותזכה לטייל בעולמות העליונים, כמו מי שמטייל בגן
נהדר.

יא.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, בני, בבטחון
חזק, כי על-ידי גדל הבטחון בו יתברך, תזכה להנצל
מכל צרותיך, כמו שאמר רבנו, זכרוננו לברכה (ספר
המדות, אות ישועה, סימן יב): על-ידי בטחון האדם נפלט
מצרותיו; ואמר (שם, סימן יד): על-ידי בטחון תזכה
להבין שישועתך מאת הקדוש-ברוך-הוא ולא מהאדם;
כי זו מעלת הבטחון — כשאדם בוטח רק בו יתברך,
ואינו מתפעל משום בריה שבעולם, אז רואה נסים
נגלים וישועות וחסדים גדולים, שעושה עמו הקדוש-
ברוך-הוא, כי אצלו יתברך מאד מאד יקר אדם שמנסים
אותו בכל מיני נסיונות קשים ומרים, ועוברים עליו
יסורים וצרות, משברים ונגלים, ולא עוד אלא משפילים
אותו לגמרי, ומחרפים ומבזים אותו, ועם כל זאת הוא
מחזיק מעמד, ועומד בנסיון, אז דיקא עושה עמו
הקדוש-ברוך-הוא ישועות ונסים נגלים. וכמו שאמר
רבנו, זכרוננו לברכה (ספר המדות, אות ישועה, סימן טז):
כשאדם בא לאיזה נסיון, ידע שכשיעמד בזה הנסיון,
שהקדוש-ברוך-הוא יעשה לו נס; ועקר נסיון האדם

הוא דִּיְקָא בְּעֵת יְרִידָתוֹ וְקִטְנוּתוֹ וּנְפִילָתוֹ; וְעַל-כֵּן
 רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, מֵה לְפָנַיִךְ, וְתַחֲזִיק מֵעַמָּד
 מְכַל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְאִז תִּדַּע, כִּי "ישועתך קרובה"
 לְבוֹא, וּבְבוֹדֵאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִזְכֶּה
 לְרֵאוֹת נְסִים נִגְלִים שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ, וְכָל אוֹיְבֶיךָ יִפְלוּ
 תַחֲתֶיךָ, וְאַתָּה תַעֲלֶה מֵעֵלָה מֵעֵלָה, וְתִזְכֶּה לְאוֹר הַגְּנוּז
 — שְׂיֵאִיר עָלֶיךָ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהֶאֱרַת אֵין סוֹף בְּרוּךְ
 הוּא בְּגִלּוּי כְּזֶה, אֲשֶׁר אֵין לְתֹאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל; אֲשֶׁר־י
 מִי שְׂמֻקִּים אֶת כָּל זֹאת, וְאִז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכָּא לְנִצַּח
 נִצָּחִים.

תם וּנְשָׁלֵם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !

מוֹהֲרָא "ש נ"י אָמַר, שְׁצַרִּיכִים לְהַתְחַזֵּק
 בְּכֹל מֵינֵי אַפְנִים שְׁפַעוּלָם לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת
 הַבְּטָחוֹן, וְלִבְטַח בּוֹ יִתְבַּרְךָ אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב
 אוֹתוֹ וַיִּמְשִׁיךְ לוֹ יְשׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי בְּאַמַּת
 הוּא יִתְבַּרְךָ מְנַהֵג אֶת עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה
 נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, וְהוּא זֶן וּמְפָרְנִס
 מְקַרְנֵי רְאָמִים עַד בֵּיצֵי כְּנִים, וְעַל-כֵּן אָסוּר
 לְפַל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, רַק לִידַע שִׁישׁוּעָתוֹ
 קְרוּבָה לְבֵא. וְאָסוּר לְפַל בְּדַעְתּוֹ מִשׁוּם
 דְּבַר שְׁפַעוּלָם, וְאִפְלוּ שְׂרוּאָה שְׁהוֹלֵךְ לוֹ
 הִפְל לְהַפּוֹךְ מִרְצוֹנוֹ, אָסוּר לְהַתִּיאֵשׁ וְלְפַל
 בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, רַק לְקוֹיּוֹת וּלְצַפּוֹת אֱלֹיו
 יִתְבַּרְךָ שְׂבֵא יְבֵא יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, כִּי לְכֹל בַּר
 יִשְׂרָאֵל יֵשׁ יוֹם מְצַלַּח, שְׂבוּ תְּבֵא יְשׁוּעָתוֹ.
 (אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תצד)

הקונטרס הקדוש הזה נדפס לזכות

אורנית בת אסתר תח"י

לכל הישועות

הקונטרס הקדוש הזה נדפס לזכות

אבי עזרי חיים בן ערים נ"י

אמי עזרת שרה בת קלרה תח"י

לאדיקות ימים ובריאות איתנה

שבעון בן שרה נ"י

עזריאל בת רות תח"י

וילדיהם חיים, אשר, שרה ואסתר שיהיו

לבריאות איתנה, חיים טובים ושעחים והצלחה בכל

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לעילוי נשמת
רפאל בן סוליקה ז"ל
דניז (דינה) בת סוליקה ע"ה
יוסי (יוסף) בן רבקה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

להצלחת

אביתר יוסף בן ענוחה נ"י

ולאה בת יפה תחי

ובנם דוד נ"י

***

ולצלחת החורים

שטעון ויפה לוק שיחי

רענן כהן נ"י

***

ולעלוי נשמת

ענוחה כהן ע"ה

***

סוד ה' לִירָאוּ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נָאָה לוֹ

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֲטָאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיְצַלֵּן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנָסָה וּלְהַצְלָחָה בְּכָל
הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיֵאמְרֵם בְּכָל יוֹם

*

יְסֹדוֹ, תְּקֵנוּ, גְּלוּ וְצִוְהוּ לְפִרְסְמוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל,
רְבִנּוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוּן,
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנָנוּ, מוֹרְנוּ וּרְבִנּוּ
רְבִי נַחֲמָן מְבָרְסֵלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

*

הוֹבָא לְדְפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֵסֵלֵב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

טוב לומר לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל
הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים
שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש,
צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא,
זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה,
בזמרות נריע לו: פי אל גדול יי, ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי, לשם
יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי
ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד, שמרני אל כי חסיתי בך: ב אמרת ליי
אדני אתה, טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה,
ואדירי כל חפצי-בם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיף
נספיהם מדם, ובל אשא את שמותם על שפתי: ה יי מנת
חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים,
אף נחלת שפרה עלי: ז אברך את יי אשר יעצני, אף לילות
יסרוני כליותי: ח שויתי יי לנגדי תמיד, כי מימיני בל אמוט:
ט לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישכן לבטח: י כי לא
תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני
ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעמות בימינך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נָשׁוּי פִּשְׁעַ כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְיָ לוֹ עוֹן, וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי הִחְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמַי, בְּשֹׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָךְ נִהַפֵּךְ לְשָׂדֵי, בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי, אָמַרְתִּי אֹדְהָ עָלַי פִּשְׁעֵי לִי, וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מְצוּא רַק לְשִׁטְף מַיִם רַבִּים, אֱלִיוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה סֹתֵר לִי מִצָּר תִּצְרַנִּי רַנִּי פִּלְט תִּסּוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֶה תִּלְךָ, אִיעֲצֶהָ עָלֶיךָ עֵינַי: ט אַל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרֵד אֵין הַבֵּין בְּמַתָּג וְרֹסֵן עֲדִיו לְבָלוֹם, בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מְכֹאֹבִים לָרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בֵּינִי, חֹסֵד יִסּוּבְּבֵנוּ: יא שְׁמַחוּ בֵּינִי וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא א לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ יְיָ: ג יְיָ יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: ד יְיָ יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכְּבוֹ הִפְכָתָּ בְּחֻלְיוֹ: ה אֲנִי אָמַרְתִּי יְיָ חֲנֻנִי, רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מִתִּי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שׁוֹא יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ-אֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאָי, עָלַי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דָּבַר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּסַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמִי, הִגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְיָ חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חִפְצָתָּ בִּי, כִּי לֹא יִרִיעַ אִיבֵי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּתָּ בִּי, וְתִצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ

לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן
וְאָמֵן:

מב א לְמַנְצַח מִשְׁפִּיל לְבַנֵּי קִרְח: ב כָּאֵיל תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי
מַיִם, כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צָמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים
לְאֵל חַי מְתֵי אָבוּא, וְאַרְאָה פָּנַי אֱלֹהִים: ד הִיְתָה לִי דְמַעְתִּי
לְחַם יוֹמָם וְלִילָה, בְּאָמַר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיְהָ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה
אֲזַכְרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי כִי אֶעְבֵּר בְּסֶף אֲדָדִם עַד בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל רְנָה וְתוֹדָה הֶמוֹן חוּגֵג: ו מֵה תִשְׁתַּוְּחַחֵי נִפְשֵׁי וְתַהְמִי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנּוּ יְשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי
עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל כֵּן אֲזַכְרֶךָ מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן, וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר
מִצְעָר: ח תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ
וְגִלְיָךָ עָלַי עָבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְנָה יי חֶסֶדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי,
תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: י אוֹמְרָה לְאֵל סִלְעֵי לְמָה שִׁכַּחְתָּנִי לְמָה קָדַר
אֶלְךָ בְּלַחֵץ אוֹיֵב: יא בְּרַצַּח בְּעֲצָמוֹתַי חֶרְפוֹנֵי צוּרְרִי, בְּאִמְרָם
אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיְהָ אֱלֹהֶיךָ: יב מֵה תִשְׁתַּוְּחַחֵי נִפְשֵׁי וּמֵה תַהְמִי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנּוּ יְשׁוּעַת פָּנַי וְאֱלֹהֵי:

נט א לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שָׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הִצִּילֵנִי מֵאִיֵּב אֱלֹהֵי מִמֶּתְקוֹמִי
תִּשְׁגַּבֵּנִי: ג הִצִּילֵנִי מִפְּעֵלֵי אֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דְמַיִם הוֹשִׁיעֵנִי: ד
כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשֵׁי יָגוּרוּ עָלַי עֵזִים, לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי
יי: ה בְּלִי עוֹן וְרִצּוֹן וַיִּכּוֹנְנּוּ עוֹנָה לְקַרְאֵתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה יי
אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקִּיצָה לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תַּחֵן
כָּל בְּגַדֵי אֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כְּכֶלֶב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר:
ח הִנֵּה יִבְעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שְׁמַע: ט

וְאַתָּה יי תִשְׁחַק לָמוּ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם : י עֲזוּ אֵלַיךָ אֲשַׁמְרָה כִּי
 אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי : יא אֱלֹהֵי חֲסָדַי יִקְדְּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי :
 יב אֵל תִּהְרַגְם פֶּן יִשְׁכַּחוּ עִמִּי הַנִּיעֵמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידֵמוּ, מִגִּנּוּ
 אֲדָנִי : יג חֲטָאת פִּימוּ דָבַר שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֲלֹהֶ
 וּמִכְּחַשׁ יִסְפְּרוּ : יד כִּלְה בְּחֻמָּה כִּלְה וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים
 מִשָּׁל בִּיעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה : טו וַיִּשְׁבוּ לְעֶרֶב יִהְמוּ כִּכְלָב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר : טז הִמָּה יִנִּיעוֹן לְאַכֵּל, אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ : יז
 וְאִנִּי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְנֶן לְבַקֵּר חֲסָדְךָ כִּי הָיִיתָ מִשְׁגָּב לִי וּמָנוּס
 בְּיוֹם צָר לִי : יח עֲזֵי אֵלַיךָ אֲזַמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי
 חֲסָדַי :

עז א לְמַנְצַח עַל יְדוּתוֹן לְאַסְף מְזֻמּוֹר : ב קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים
 וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי : ג בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי
 דְרָשְׁתִּי יָדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאַנָּה הַנְּחָם נִפְשִׁי : ד
 אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סָלָה : ה אַחֲזַת
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר : ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקְדָּם,
 שְׁנוֹת עוֹלָמִים : ז אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה,
 וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי : ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא יִסִּיף לְרִצּוֹת עוֹד :
 ט הָאֶפֶס לְנִצַּח חֲסָדוֹ, גָּמַר אִמֵּר לְדָר וְדָר : י הִשְׁכַּח חֲנוּת
 אֵל אִם קָפֵץ בְּאֵף רַחֲמָיו סָלָה : יא וְאִמֵּר חֲלוּתִי הִיא שְׁנוֹת
 יָמַי עֲלִיוֹן : יב אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֵי יְהוָה כִּי אֲזַכְּרָה מִקְדָּם פְּלֹאֵךְ : יג
 וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ, וּבְעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה : יד אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ
 דִּרְכָךְ מִי אֵל גְּדוֹל כְּאֱלֹהִים : טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא, הוֹדַעַת
 בְּעַמִּים עֲזָךְ : טז גְּאֻלַּת בְּזָרוּעַ עֲמָךְ בְּנֵי יַעֲקֹב וַיִּוֹסֶף סָלָה : יז

2 באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד
 מ"ם

ראוּף מִים אֱלֹהִים רְאוּף מִים יַחִילוּ, אַף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: יח
 זָרְמוּ מִים עֲבוֹת קוֹל נִתְּנוּ שְׁחָקִים, אַף חֲצֹצְרִיף יִתְהַלְכוּ: יט
 קוֹל רַעְמָךְ בִּגְלָגֶל הָאִירוּ בְּרָקִים תִּבֵּל, רְגֹזָה וְתַרְעֵשׂ הָאָרֶץ: כ
 בָּיִם דְּרָכָךְ וְשִׁבְלֶךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ: כא נְחִית
 כְּצֹאן עֲמָךְ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ א תִּפְלֶה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מֵעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ
 בְּדַר וְדַר: ב בְּטָרִם הָרִים יִלְדוּ וְתַחֲוִלֵּל אָרֶץ וְתִבֵּל, וּמַעוֹלָם
 עַד עוֹלָם אַתָּה אֵל: ג תִּשָּׁב אָנוּשׁ עַד דִּפְא, וְתֹאמֶר שׁוּבוּ בְּנֵי
 אָדָם: ד כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמֹרֶה
 בְּלִילָה: ה זָרְמָתָם שָׁנָה יִהְיוּ, בִּבְקָר כְּחֹצִיר יִחְלֶף: ו בִּבְקָר
 יִצִּיץ וְחֶלֶף, לְעָרֵב יִמּוֹלֵל וְיִבֵּשׁ: ז כִּי כְּלִינוּ בְּאַפֶּךָ, וּבַחֲמַתְךָ
 נִבְהַלְנוּ: ח שְׁתֵּה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנִגְדֶךָ, עֲלַמְנוּ לְמֵאֹר פְּנִיָּךְ: ט כִּי
 כָּל יְמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כְּלִינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ הֶגֶה: י יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ
 בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרַהֲבָם עָמַל
 וְאֶזֶן, כִּי גֹז חִישׁ וְנִעְפָּה: יא מִי יוֹדֵעַ עַז אַפֶּךָ, וּכְיִרְאָתְךָ
 עֲבַרְתְּךָ: יב לְמַנּוֹת יְמֵינוּ כֵּן הוֹדַע, וְנִבְא לְבַב חֲכָמָה: יג
 שׁוֹכֵה יְיָ עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל עֲבֹדֶיךָ: יד שְׁבַעְנוּ בִּבְקָר חֲסֹדֶךָ,
 וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל יְמֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת
 רְאִינוּ רַעָה: טז יִרְאֶה אֵל עֲבֹדֶיךָ פְּעֻלָּךְ, וְהִדְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם:
 יז וַיְהִי נֵעַם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה א הוֹדוּ לַיְיָ קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: ב
 שִׁירוּ לוֹ זָמְרוּ לוֹ, שִׁיחוּ בְּכָל נַפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם
 קְדְשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ: ד דְּרֹשׁוּ יְיָ וְעִזּוּ, בִּקְשׁוּ פָּנָיו

תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפתיו ומשפטי פיו: ו
 זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: ז הוא יי אלהינו בכל
 הארץ משפטיו: ח זכר לעולם בריתו, דבר צוה לאלף דור: ט
 אשר כרת את אברהם, ושבועתו לישחק: י ויעמידה ליעקב
 לחק, לישראל ברית עולם: יא לאמר לך אתן את ארץ כנען,
 חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר, כמעט וגרים בה: יג
 ויתהלכו מגוי אל גוי, מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח
 אדם לעשקם, ויוכח עליהם מלכים: טו אל תגעו במשיחי,
 ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא רעב על הארץ, כל מטה-לחם
 שבר: יז שלח לפניכם איש, לעבד נמכר יוסף: יח ענו
 בכבל רגלו, ברזל באה נפשו: יט עד עת בא דברו, אמרת יי
 צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו, משל עמים ויפתחהו: כא
 שמו אדון לביתו, ומשל בכל קנינו: כב לאסר שריו בנפשו,
 וזקניו יחכם: כג ויבא ישראל מצרים, ויעקב גר בארץ חם:
 כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו מצריו: כה הפך לבם לשנא
 עמו, להתנפל בעבדיו: כו שלח משה עבדו, אהרן אשר בחר
 בו: כז שמו כם דברי אתותיו, ומפתים בארץ חם: כח שלח
 חשף ויחשף, ולא מרו את דברו: כט הפך את מימיהם לדם,
 וימת את דגתם: ל שרץ ארצם צפרדעים, בחדרי מלכיהם:
 לא אמר ויבא ערב, כנים בכל גבולם: לב נתן גשמייהם ברד,
 אש להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם:
 לד אמר ויבא ארבה, וילק ואין מספר: לה ויאכל כל עשב
 בארצם, ויאכל פרי אדמתם: לו ויך כל בכור בארצם, ראשית
 לכל אונם: לז ויוציאם בכסף וזהב, ואין בשבטיו כושל: לח
 שמח מצרים בצאתם, כי נפל פחדם עליהם: לט פרש ענן

לְמִסְךָ, וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְיָהּ: מ שָׁאֵל וַיָּבֵא שְׁלוֹ, וְלַחֵם שְׁמִים
 יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח צוּר וַיִּזְוְבוּ מַיִם, הֶלְכוּ בְּצִיּוֹת נֹהָר: מב כִּי
 זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת אַבְרָהָם עֲבָדוֹ: מג וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשֹׁשׁוֹן
 בְּרִנָּה אֶת בַּחֲרִירוֹ: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים
 יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז א על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו, בזכרנו את
 ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: ג כי שם שאלונו
 שובינו דברי שיר ותוללינו שמחה, שירו לנו משיר ציון: ד
 איך נשיר את שיר יי על אדמת נכר: ה אם אשכחך ירושלם
 תשכח ימיני: ו תדבק לשוני לחפי אם לא אזכרכי אם לא
 אעלה את ירושלם על ראש שמחתי: ז זכר יי לבני אדום את
 יום ירושלם האמרים ערו ערו, עד היסוד בה: ח בת בכל
 השדודה אשרי שישלם לך, את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי
 שיאחז ונפץ את עלליך אל הסלע:

קנ א הללו יה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: ב
 הללוהו בגבורתיו, הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע
 שופר, הללוהו בנבל וכנור: ד הללוהו בתף ומחול, הללוהו
 במנים ועגב: ה הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי
 תרועה: ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב
 ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיי מעוזם בעת צרה: ויעזרם
 יי ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו: